

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr.
a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.Redacția și administrația: Strada Popădoi Nr. 15.
Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.
Nimeri singuratici à 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc pe acțiun

Politica „sănătoasă”.

— Adeca a — „Dreptății”.

Vederile, ca din „gura morții”, pe cari organul bănățean le-a desfășurat, într-o formă vrednică de ele, înainte de convocarea conferenței ne-au uimit pentru motivul, că erau vederi cu totul deosebite, ba contrare vederilor generale. Dar și mai mult ne uimesc ved-urile, ce le dă la iveală acest organ acum, după convocarea conferenței. Poziția, ce o lua „Dreptatea” atunci era o curiozitate ziaristică, care — după-cum însași declară — n’a „întimpinat consimțământul nici chiar al acelora, cari stau aproape de ea”. Poziția ce o ia însă acum, după convocarea conferenței, este pe lângă aceea și un act imprudent, care arată lipsă de disciplină, și care indirect lucră la zădărnicierea și compromiterea acțiunii pomeite de forul unic competent al organizațiunii noastre de partid.

Atunci „Dreptatea” profesa niște păreri — cum însași declară — individuale, ale unui sau altui redactor al seu, vederi greșite, incapabile și ridicule, — de aceea în sine inocente, — acum însă ea pășește ca organ cu pretențiuni de a reprezenta poporul român din acele părți, și pășește în contra însăși a acțiunii partidului nostru național, pe care astfel îl nesocotește, îl combate, îl frustrează în lucrările sale.

Una din două: „Dreptatea” ori că nu știe ce face, ori că lucră într’adins spre a ne face rău.

Peste acest debut, firește, nu se mai poate trece așa ușor, cu un răspuns la ziar; pentru acest pas temerar vor trebui luate remedii și măsuri; pentru acest serviciu de „organ național” „Dreptatea” va trebui să fie trasă la răspundere mai întâiu de susținătorii ei, cari sunt membri adicți ai partidului nostru, și apoi de însuși partidul național.

Ce va se zică asta, că ori de câte ori se face un paș, care înseamnă acțiune, viețată și mișcare în sinul partidului, se ne vină un așa numit „organ național” ca să ne pună bețe în roate? Ce va se zică aceasta, ca un organ, care în tot decursul timpului de abia mărar, reproducând articoli ziarelor maghiare, să se trezească numai atunci, când aude de un paș hotărât în viața noastră, și și atunci să se trezească numai pentru aceea, pentru-ca să — contrazică, să contracareze?

Nu cerem dela nime supunere absolută; recunoaștem ori-cui libertatea de

a discuta, atunci când e timp de discuțiune, timp de a se manifesta vederile singuraticilor. Atuncia însă când discuțiunea este dirimată prin pași hotărâți întreprinși din partea oficioasă — atunci organele cu pretențiune de a fi organe ale partidului național sânt datoare de membri ai partidului național au ceva de excepționat în contra pașului întreprins, este timp și loc potrivit unde să-și facă observările, protestele, sau ce vor dori. Asta este o chestiune de disciplină, și asta o vedem ignorată chiar din partea „Dreptății”, care de altfel de atâtea ori și-a dat aere de a fi întruparea „disciplinii”.

**

În ultimul seu număr, în sfârșit publică și „Dreptatea” convocarea conferenței generale, dar o publică în locul cel din urmă al cronicelor sale, fără nici un titlu, și îngrădită de niște observări fără rost, par’că anume, ca nici în acel loc convocarea să nu ese la iveală.

Procedura aceasta a „Dreptății” față cu „convocarea” subscrisă de dl Dr. Ioan Raftiu, despre care ea bine știe, că este presidentul partidului național — este o procedură nu numai necuviincioasă, ci și revoltătoare, pentru-că pe lângă lipsa de tact și bun simț, ea mai arată și totala lipsă de disciplină.

Observările, cu cari „Dreptatea” îngrădește această convocare, chiar și la ultimul loc al ultimei sale pagine, sânt pe cât de fără rost, fără înțeles, pe atât și de păcătoase, pentru-că indirect, ele provoacă pe cetitori să nu participe nici-cum la conferența generală.

Eată unele din aceste observări:

• Conferența convocată nu va ajuta nimic scopului (De unde știți R. Trib.), eventual poate se strice mult organismului nostru de partid (Prin ce și de ce? R. Trib.) la care noi ținem foarte mult și foarte tare. (Să vede! R. Trib.). • Cătră acestea mai adaugem, că lupta noastră națională fiind legală, trebuie să primim ca postulat al legalității respectarea chiar și a ordinațiilor ilegale, pe cât timp acestea au formă legală și emanează dela for competent și până-când ele nu vor fi scoase din vigoare pe cale legală. (Asta-i „politica sănătoasă”! R. Trib.)

Acesta este al nostru (al cui? al redactorilor, directorilor, ori a fundatorilor „Dreptății”? Al cui? R. Trib.) punct de mănecare și sperăm că nu ni-se va lua în nume de rău din nici o parte (magna petis! R.

Trib.) dacă și față cu acest act, față cu proiectata acțiune, nu-l părăsim. Alții pot face ce vreau, cum vreau, noi nu putem împedeca pe nime. (Dacă ați pute, ați și împedeca. R. Trib.). Nu vom nici noi înșine, nici a îndemna pe alții, se împopuleze temnițele lui Bánffy. (Aha! Frica de temniță hotărăște în „politica sănătoasă”! De ce n’ați spus-o mai iute? R. Trib.).

Adecă „politica de biha”. Dacă mai înainte „Dreptatea” scria că „se punem biha” față cu politica stăpânitorilor maghiari, în câteva zile ea a ajuns se îndemna, că îndemna pe cetitori să se „pund biha” față cu însuși partidul nostru și acțiunile lui.

La atăta am ajuns cu „politica sănătoasă”, și încă în timp așa de scurt! Cine dintre noi ar fi putut crede așa ceva, cine ar fi putut presupune sau bănuia așa ceva înainte cu o lună, pe timpul măreței adunări culturale din Lugoj? Cine ar fi crezut pe timpul acelor zile de concordie și entusiasm, ca chiar „Dreptatea” se înceapă „politica asta sănătoasă”, de a „pune biha” față cu însuși partidul, rupând solidaritatea națională proclamată atunci și călcând în cel mai brusc mod disciplina de partid, pe care ea însași o accentua ca pe o dogmă.

* * *

De ce această schimbare? De unde această procedură „nesuferivă”? (vorba „Dreptății”). Pe ce motive, își întemeiază „Dreptatea” această abatere revoltătoare?

E greu a răspunde.

În numărul seu de „Sămbătă”, adecă penultimul ei număr, „Dreptatea” reflectând în „Cronică” la articolul nostru scria:

„Articolul »Tribunei« încheie cu cuvintele: »La lucru, frați români din toate unghiurile, acum ori nici o dată: la lucru«. La lucru în 8 zile! — La lucru, frați români, ca să vă nimiciți basa! — Și până-când ne vom pronunța în cauză ținem să constatăm, că cunoscuta mănecărimă tinde a ne păpa și ultima creangă”.

Din aceste puține, dar proaste cuvinte s’ar părè, că motivul abaterii este indignarea, că prin noua convocare s’ar fi „nimicit” doar „basa” (veche). Adecă „Dreptatea” va fi crezând, că prin felul convocării, sau al conferenței însăși se va fi „păpând și ultima creangă”... (Par’că ar fi vorba de capre — așa scrie „Înțeleptul” politician „sănătos”. Red. Trib.)

Dar’ să vedem „pronunțarea” promisă în notița citată mai sus.

În nrul seu de Luni „Dreptatea” publică un prim-articol intitulat earăși „În fața alegerilor”. În acest articol „răspunzând” Tribunei la articolii sei, „Dreptatea” încearcă a-și motiva punctul seu de vedere.

Motivarea însăși e nespuse de slabă; ea dă ultima „consfințire” a „politice sănătoase”, o „consfințire” prohod, după care numai sapa și lopata mai restează pentru-ca „politica sănătoasă” propagată de „Dreptatea” dlui Rotariu să-și primească ultimul onor.

În acest articol nu mai este vorbă despre „nimerirea bazei”.

Așadar o nouă abatere... Aci se zice, că oprirea conferenței din Maiu ne arată, „că o conferență de partid pe basă reprezentativă și cu caracter național, peste tot nu este suferivă” — din partea guvernului.

Ergo, — ar urma ca nici să nu mai convocăm. Ne-a oprit primarul Sibiiului în 3/15 Maiu, deci să nu mai încercăm nici acum în fața alegerilor, când legea ne dă drept să ne întrunim.

Într’alt loc „Dreptatea” scrie:

„Una ni-se pare exclusă la tot cazul (!! R. Trib.): presupunerea, că guvernul va permite în acest timp a se ține o conferență de acest fel”.

„Ear’ dacă așa e (Mai sus „i-se pare”, aici „așa e” R. Trib.) atunci — după vederile noastre — abia am ținè de lucru prudent, ca prin o eventuală conferență națională nu numai să provocăm o nouă oprire sigură (!! Aici e sigur. Red. Trib.) a ei, ci însă să mai și forțăm guvernul la o eventuală rezolvire principială, care dându-se în timpul de azi, la tot cazul ar suna numai așa cum noi nu am dori”.

Aci se resumează cuintesența „politice sănătoase”. E într’adever un întreg sistem (în schiță) al politice de inerție și amorteală.

Urmând consecuent acestei politice am ajunge la sigur „în gura morții”, unde „Dreptatea” a ajuns deja.

La acest „sistem” de politică vom mai reveni. Și până atunci însă nu ne putem suprima îngrijirea, ce ne inspiră nenorocitele idei ale „Dreptății”. O slabă mângâiere în fața acestora ne ofere ea însăși, când declară în prim-articolul de ieri că

„noi din al nostru propriu indemn am publicat vederile noastre”,

și când ne descopere, că e posibil, că

„unele detaluri din articoli nostri să nu fi întimpinat consimțământul ge-

neral nici chiar al acelor cercuri, ce stau mai aproape de foaia noastră”.

Dar’ asta e numai o prea slabă mângâiere... Vorba e, că „Dreptatea” a făcut o greșală neiertată, că repararea, din partea ei, e imposibilă și pentru scurtimea timpului, și de aceea e neapărat de lipsă, ca bărbății luminați ai fraților din Bănat, bărbăți, ale căror vederi n’au fost atinse încă de ducul rău al redacțiunii din Timișoara, să ese la iveală și să declare, cu cuvântul și cu fapta, care este anume ținuta lor.

Sperăm, că ceea-ce au stricat redactorii bănățeni, vor repara frunțașii Bănatului.

Asta o pretinde, imperios și neîncungiurabil, momentul.

Mișcarea alegătorilor români.

CONVOCĂRI.

Am mai primit următoarele convocări de conferențe electorale, pentru alegerea bărbăților de încredere, la conferența generală electorală:

Comitatul Sibiiului.

Pentru alegerea celor doi bărbăți de încredere, cari sânt a se exmite din fiecare cerc electoral, spre a participa la conferența electorală generală, convocată pe 24 Octomvrie a. c., — ne luăm voe a fuvita prin aceasta pe toți alegătorii dietali români din cercurile electorale: Sibiiu I. și II., Cismădia și Nocrichiu, aderenți ai programului stabilit la 1881 ca să se întrunească Vineri, în 23 l. c., la 10 ore a. m., aici în Sibiiu, în sala dela „Hermannsgarten” la o conferență.

Sibiiu, 19 Octomvrie 1896.

Ioan de Preda, advocat.	Zaharie Boin, asesor consist.
Onoriu Tilea, inginer.	Dr. Octavian Russu, advocat.
Dr. Amos Frâncu, advocat.	Dr. Nicolau Vecerdea, advocat.

Comitatul Alba-inferioară.

Cercul Murăș-Uioara.

Alegătorii români din cercul electoral al Murăș-Uioarei sânt conchemați la adunare pe 23 Octomvrie st. n. a. c. la 9 ore a. m. în M.-Uioara, spre alegerea alor doi deputați pentru conferența electorală generală a alegătorilor dietali români din Transilvania și Ungaria, ținândă la 24 Octomvrie st. n. a. c. în Sibiiu.

Murăș-Uioara, 19 Oct. 1896.

Beniamin Pop, m. cl. electoral al cerc. M.-Uioarei	Ioan Moldovan.
---	----------------

EPIGRAMA.

(Unui scriitor popular).

Între Creangă și între tine
Deosebirea s’o știi:
El și-a scris copilăria,
Ear’ tu scrii — copilării!

Ascanio.

Impresii.

Făgăraș, 5 Octomvrie 1896.

(Urmare și fine.)

Făgărașul e românesc. Ori pe unde treci cu palpitândă inimă, cu sfântă însuflețire te convingi de adevărul celor spuse.

Străinii se piticesc din ce în ce, se ascund, dispar cu totul.

Un soare muribund ne aruncă ultimele raze tomnatice în față, roșăța despărțirii lui e așa de jalnică, ea se refrânge pe vtrful munților stropiți cu nea; un moment solemn e acest apus, un tablou admirabil, Giur împregiur lume românească, vorbește, glumește... Făgărașul e strafornat, cei mici de suflet stau ascunși în vizunii...

Acuși, acuși vine rîndul. Dintre toți cei mai fercheși sânt coriștii cari cu nădejdea unor furtunoase aplause primite, sar de bucurie, bucurie amestecată cu nițică gădilită feroasă. Dar’ predispoziția e admirabilă totocimă pentru coriști și șampania (!) le dă zor.

Înserase de-a binele. Sala dela Lauritsch începe a căpăta viață.

Trăsură după trasură, ceată după ceată sosese oaspeții. Fiori de stranie bucurie, însuflețire, entusiasm pîtrunde-ne sufletul; e așa de bine, când e... românește... Și azi e românește. Ochiul bătrânilor să umezească de un simțământ de mulțumită, al celor tineri strălucesc de un ideal...

„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,

Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele ca a zilei zori,

Vis de viteză, fală și mândrie,
— asta ți-o doresc!”

Sala e îndesată, galeria geme, murmurul e ca valurile domoale ale mării liniștite și adiate numai de o boare ușurică.

În următorul moment cortina se ridică și apare avangarda în frunte cu aprigul și eroicul general.

Dar’ nu mai puțin dornică de eroism este și armata.

Și ce dragălașe armată. Frontul e compus din: „Sagitarii”, cu diferență, că acest soi de săgetători în loc de tulbe și scuturi folosesc câte două stelute și hărtia de note. Ei sânt îmbrăcați în alb sau în roză. Mai la roată e grosul [armatei, bariton, basso. Mai fericiți — fericiți — sânt ei, cauza? cine nu o ar ghici.

„Fosta-i leleo când ai fost...”

Atacul e puternic, bine dirijat și el are și efectul dorit. E liniște profundă. Bătrânele par’că își reamintesc ceva, vechiu, plăcut și gânditor. Acum? Trăiesc din capitalul vechiu și din cel împrumutat nepoțecilor lor.

Fost-ai bade om voinic...

Cei cu musca pe căciulă, cari rîdeau mai înainte rămân plecați la această întorsătură „dsibaze”, cum ar zice un bănățean.

Lupta e ferbiute. Comandantul nu învinge a da directivă cu brațele, cu capul, întreg, corpul când la dreapta, când la stînga, până-ce hornistul dă signal de „ab.”

„Un pavoiz de aplause urmează, semn că armata nu-i chiar numai de paradă, ci face răscoală de-a binele.”

Însuflețirea se potențează paș de paș. După laurii nemuririi se sbato armadia, ti va succede se pună drapelul pe murii Griviței? Urma va alege. *Finis coronat opus.*

Ostașii sânt aproape exclusive recruți, și apoi comandatul e „străin de limbă și de port”.

Dar’ o-țașii nostri nu se luptă pururea la comandă aliană?

Hehei, dar’ ce-ar fi când s’ar lupta sub aquila noastră?

Mare-i D zeu! Multe poate face ea cei-ce vreau se facă.

Un singur și dispărent „ponos” am auzit. Bucățile puteau fi mai bine cearute... Punatum.

Urmeză piesa: Sfredelul dracului.

*

Animatia e la culme când apare pe bină Im-rgold, zăreful. Acest soi de însuflețire l’a cusat mai mult „abitul” numitului răp-eigos amoresat. De alt-cum acest personagi a fost totuși subordonat „măiestrului” eo-aciui, Stan Funduc.

Mustoxidis? Grec în strictul înțeles al vorbii.

Lumea se amusează plăcut și voia bună e generală. Programa e pe gata și deja „sexul frumos” simte fiori plăcuți, fiorii dansului.

Cine nu a fost tinăr, cine tinăr fiind nu cunoaște acest soi de piper.

Acuși, acuși li-se va face pe voe.

E hora. Cercul se lărgeste, sala e mare, lumea e multă, hora crește, crește fără încetare. Acum e la loc. Și Doamne, frumoasă mai e hora acum. Să se scoale Radu-Vodă, să vadă acest joc măiestru, pun rămăgac că ar abandona ideea trecerii peste Carpați...

Dar’ el doarme somnul de veci, și datori sîntem noi să abandonăm ideea că n’am fi capaci să-i fim nepoți.

„Navem oști, dară iubirea de moșie e un zid...”

Hora se desprinde și se începe valsul. Ochiul ți-se duc apoi pe cele două coloane înșirate la Romană. Tineri, bătrâni, dau năvală es la largul, se înșiră:

„Și se duc, se duc pe rînd
Zărea lumii ’ntunecând”.

Animatia merge crescendo.

Ear’ când se începe învîrtita națională, mulți stăm locului și ochii ni-se umplu de umezeală...

„Peste-a nopții feerie
Se ridică mândra lună,
Totu-i vis și armonie...”

Cercul se îmbrobode cu nori plumbosi, un vînt aspru scormonește frunzele gabine ale arborilor, le smulge, le aruncă în depăr-

FOIȚA „TRIBUNEI”.

SUNET DE TALANCE.

Talancele răsună lin
Căci soarele ne lasă,
Talancele răsună lin
Și turme după turme vin
De peste deal, apre casă.

Cunosc pe sunet turma ta
Mi-e cea mai dragă mie,
Cunosc pe sunet turma ta
Îmi stă de-a bate inima
În piept... de bucurie.

Stau spriginită de pridvor
Cu lacrimile-n pleoape,
Șitascult, și-ascult de pe pridvor,
Talancele sun la isvor,
Ș’aproape... mai aproape.

Aș vrea, dar’ nu mai știu ce-aș vrea
Și nu știu cum îmi vine,
Aș vrea, dar’ nu mai știu ce-aș vrea.
Să fiu o floare ’n calea ta
Și să mă iai cu tine.

Sibiiu. Maria Canțanu.

Comitatul Braşovului.

Alegătorii români din oraşul şi comitatul Braşovului sunt convocaţi la adunarea generală, ce se va ţine Joi, în 10/22 Octomvrie 1896, la 2 ore d. a. în sala cea mare a hotelului central nr. 1.

Ordinea zilei: a) reconstituirea clubului electoral pentru viitorul period; b) alegerea bărbaţilor de încredere, cari vor avea să participe din cele patru cercuri electorale ale acestui comitat la conferinţa generală din Sibiu.

Braşov, 18 Oct. n. 1896.

Dr. A. Mureşianu.

Comitatul Târnavei-mari.

Alegătorii români din comitatul Târnavei-mari, cercurile electorale: Mediaş, Sighişoara, Cohalm şi Aguita, sînt convocaţi la Mediaş, pe 22 a. l. e., pentru constituirea clubului pe un nou period şi pentru alegerea delegaţilor din fiecare cerc câte doi.

Mediaş, 19 Oct. 1896.

Cu toată stima:
Dionisiu Roman.

Sibiu, 20 Oct. 1896.

Din Bucovina. Candidatul partidului naţional român pentru cercul Sucevei, dl. Varteres cav. de Pruncu şi-a desfăşurat programul politic în faţa unui public distins, din care făceau parte chiar oameni, cari până aci nu şi-au manifestat la nici o ocaziune sentimentele lor naţionale. Candidatul a accentuat în vorbirea sa, că hotărîndu-se a ocupa locul mult regretatului Jancu Zotta, e ferm hotărît totodată a-şi pune toate puterile în mişcare, şi a-şi da toată silinţa, ca să calce intru călă pe urmele lui, şi să împlinească ideile lui nobile.

— De aceea mărturisesc şi făgăduiesc — a zis oratorul — că, luând sarcina aceasta asupra mea, am înaintat ochilor mei o singură ţintă: Binele poporului românesc şi înaintarea lui pe toate căile. Vă asigur, că sînt desbrăcat de orice interes personal, avînd, mulţumită Domnului, toate ce-mi trebuiesc. Primul candidat al acestei, sînt călăuzit de dorul, ca prin faptele ce le voi isprăvi în viitor, să-mi câştig iubirea poporului românesc; vreau ca după ani de zile, străneşii noştri, reîsfîind trecutul poporului român din Bucovina, să aie între binefăcătorii săi şi numele meu.

Vorbirea a făcut cea mai bună impresiune asupra ascultătorilor; a fost bine primită, ear' oratorul viu acclamat: Să trăiască! —

Vorbirea lui Apponyi. Nobilul conte Apponyi a fost în Zombor ca să corţesească pentru partizanul său, Drakulits Pál. În vorbirea ce a rostit-o acolo a făcut pomenire şi despre naţionalităţi, onorându-le cu următoarele aprecieri:

— „Fostul nostru president (adece Szilágyi) a dezvoltat în chestiunea naţională nişte principii foarte înţelepte şi importante. Dînsul zice, aceea-ce zic şi eu, că statul are nu numai dreptul, dar şi datorinţa, să ţină în frîu ori-ce mişcare îndreptată în contra unităţii statului. Dar' atît dînsul, cât şi eu,

tări. Făgăraşul e gol, oaspeţii s'au dus, s'au dus cu voe bună. Asta ne mîngăie.

Puteam face mai mult, n'am făcut. De ce? Tace cronica. Unii spun că: *Et voluisse sat...*

Oaspeţii au înţeles rostul acesta, ei au înţeles chibbuşurile din nefericita noastră patrie. Cum? Nefericită? O nu! de o mie de ori nu!

Românii din patru unghiuri şi-au venit la minte, au înţeles că:

„Unde-i unul nu-i putere
La nevoi şi la durere”, au dat mîna şi cu piepturi oţelite, cu palăria trasă adînc pe ochi şi imbumba surtucul pregătindu-se.

Sînt sigur, că o a doua petrecere de calibrul acestei trecute ar fi spre mulţumirea însuşi a cobitorilor.

Dar' terenul e larg; loc de muncă avem. Înainte dar' cu inimă curată, şi Dumnezeu popoarelor nu ne va mai osîndi cu înţunec.

Un vis plăcut, nespun de plăcut a fost. Acum, refuţat în vechea ogaşie ne cunoaştem rostul. În piept există putere, voinţă să fie.

Ocaziunea a fost minunată, lecţia a succed, şi acum cînd fermecătoarele clipe s'au dus, fără de pînărie putem spune, că ne-am ales cu ceva: corul tinerilor dar' vînjos şi cu alegerea caprelor din oi. E bine să fim la postul nostru.

Atîta acum.

Sebor.

punem greutatea în politica de naţionalităţi nu pe această activitate a puterii de stat, ci pe aceea, ca toţi cetăţenii acestei ţări să se contopească în o singură naţiune politică, şi adică din inimă. Aceasta se poate ajunge numai prin aplicarea loială a legilor, şi prin o administraţie dreaptă şi lucitoare. Dar' aceasta e numai jumătatea adevărului, — continuă nobilul conte. — Ceealaltă jumătate e aceea, că statul ungar trebuie să fie zidit pe basă naţională (maghiară), ca fiecare cetăţean ungar să poată zice cu fală: „Ovis hungarus sum!”

Faîn! Ba faîn de tot, domnule conte. Numai că atît prima jumătate, cât şi ceealaltă jumătate a acestor înţelepciuni, formează la olaltă o mare, mare şi ridiculă minciună.

Minciuni oficiale. Oficiul Pol. Cor. publică ştirea primită din Budapesta (fără îndoială fabricată în cabinetul domnului Jeszenszky), că „manifestul partidului popular român, adresat alegătorilor români, în care acestia sînt provocaţi să nu iee parte la alegerile dietale, e ignorat cu desăvîrşire de o parte covîrşitoare a populaţiunii române”. Mai zice apoi, că:

„Participarea Românilor la alegeri e din contră foarte animată, astfel, că despre pasivitate nu mai poate fi vorba. În noul parlament vor intra verosimil mai mulţi deputaţi români ca până acum!”

Întîiu: „partidul popular român” nu a lansat încă nici un „manifest” către poporul românesc, pentru-că fruntaşii partidului abia în 24 e. vor lua hotărîrile de lipsă.

A doua: oameni ca Goldiş, Szerb, Beleg, Vuja etc. poate să-şi aleagă guvernul o suită, căci ei tot nu vor reprezenta în dietă pe Români, ci pe aceia cari i-au alks: pe funcţionarii publici şi pe Jidani.

Contele Andrassy şi naţionalităţile.

În unul din numerii trecuţi am făcut amintire despre o voluminoasă carte apărută de curînd, în care contele Andrassy Gyula, fiul: cel mai tînăr al fostului ministru-president ungar, ear' mai tîrziu cancelar austro-ungar cu acelaşi nume, s'a pus să apere dualismul, ca singurul sistem de guvernare, bun şi favorabil pentru Maghiari. Cartea, intitulată „Az 1867-iki kiegyezésről” nu o avem încă.

Din recenziunile apărute în foile străine şi din extrasele publicate tot acolo, vedem însă, că tînărul conte a ţinut a-şi preciza vederile şi cu privire la politica de naţionalităţi. O parte bună a cărţii e consacrată exclusiv politicii contelui Apponyi, pe care o combate din toate punctele de vedere, şi astfel şi din punctul de vedere a tractării şi a procedurii faţă de naţionalităţi. După ce a analizat şi combătut în mod amănunţit vederile lui Apponyi referitoare la pactul cu Austria, trece la politica acestuia faţă de naţionalităţi şi zice următoarele:

„Altă teorie (a contelui Apponyi Red. „Trib.”) nu mai puţin periculoasă, e aceea, pe care şi-a format-o Apponyi, cu privire la efectul unei politici naţionale, faţă de naţionalităţi. Apponyi zice: nimic mai natural decît aceea, că noi nu vom termina cu naţionalităţile; acestora trebuie să ştie omul impune; un stat însă, care în instituţiunile sale proprii nu-şi poate valida caracterul, nu poate impune. Să se dea maghiarismului rolul cuvenit şi în instituţiunile comune, aşa cum dînsul (Apponyi Red. „Tr.”) crede că ar fi bine, şi situaţia aceasta s'ar schimba imediat; naţionalităţile noastre ar simţi, că statul ungar dispune de o voinţă tare, şi de o tărie mare, şi s'ar acomoda voinţei statului.

Sistemele constituţionale ar fi de o prea scurtă durată, dacă opiniunea publică ar trebui să se pronunţe, întrucît sînt ele în stare a asigura un astfel de rezultat. Dacă naţiunea pentru aceea ar veni să condamne politica de astăzi, pentru-că nu e în stare să aducă la tăcere tendinţele ultraiştilor, atunci ar fi în curînd condamnat şi sistemul recomandat de Apponyi, precum condamnat ar fi ori-ce formă şi ori-ce executare a dualismului; dar' atunci tot atît de repede ar trebui să se treacă şi peste uniunea personală, şi peste ori-ce formă a acesteia. Astăzi se tocesc indivizii, în crisele vieţii publice. Dacă am cere ceva imposibil dela constituţie, atunci în viitor sistemele politice ar urma unul după altul cu o iuteală desguşătoare; s'ar omori unul pe altul.

Aceea-ce aşteaptă Apponyi dela programul sen, nu se poate ajunge dar' cu nici un fel de organizaţie a instituţiunilor comune. În mod perfect, nici cu cea de astăzi; dar' cu cât mai tare ne îndepărtăm de aceasta, şi ne apropiem de idealul stîngei extreme, cu atît mai puţin putem conta la aceea, că ultraiştilor vor perde curajul şi vor înceta cu aspiraţiunile lor. Ridicarea de mari preten-

siuni, chiar şi exoperarea unui rezultat oarecare, lor nu le va impune. Pretensiunile statului ungar, îndreptate în contra feţei externe a instituţiunilor comune, chiar şi acordarea unei asemenea pretensiuni, nu dovedeşte tărie, nu avea putere a statului, care poate întinzi. De aparenţe nu se sperie naţionalităţile noastre. Ele trăiesc între noi şi cu noi, cunosc foarte bine relaţiunile, ştiu ce poate să ne strice, de unde pot să-şi câştige tărie, unde au să-şi pună singura speranţă. Istoria ne învaţă, că cuceririle statului ungar în direcţiunea propusă de partidul naţional, nu a putut răpi arma din mîinile inamicilor noştri interni. Când am obţinut noi atît de mult, în timp scurt; când ne-am câştigat noi în contul Vienei atîta glorie; când a fost ideea independenţei atît de aproape de realizare ca în anul 1848? Şi totuşi, când a fost atacul îndreptat în contra noastră mai cutezător, decît tocmai atunci. Elementele reŭtăcioase ale naţionalităţilor îşi pun nădejdea, — excepţionînd cazul unui atac din afară, — numai în aceea, că se vor naşte între noi şi Austria, între noi şi Regele nostru, neînţelegeri, frecări. Numai atunci sînt ele cu adevărat cutezătoare. Istoria ne învaţă, că în asemenea zile, ambii contrari sînt apelaţi a face promisiuni şi concesii, pentru asigurarea ajutorului sau cel puţin a neutralităţii. În anul 1849 li-s'a dat, sau mai bine zis li-s'a promis naţionalităţilor din partea regimului revoluţionar atîta, cât nu li-a dat nici-cînd alt bărbat maghiar de stat. Politica din Viena însă le-a îndărjit. Ofensiva maghiară în contra Vienei nu impune dar' naţionalităţilor. Şi nici câştigul naţional, care eventual ar pute fi rezultatul acestei căi, nu le impune. Aceea-ce ar pute să le impună, ar fi numai armonia între factorii decizători ai monarhiei. Chiar şi numai posibilitatea unei certe, potenţeează cutezanţa duşmanilor noştri. Cutezanţa aceasta creşte apoi în măsura, în care se nasc frecări între noi şi aliatul nostru, şi mai mult însă, când frecările se nasc între naţiune şi Regele ei. Exoperarea externităţilor cu colorii naţionale, ar înlesni mult munca acestor agitatori, pentru-că ar pute să-şi facă plausibilă povestea despre încercările de maghiarisare, ear' rezultatele câştigate, nouă nu ne-ar pute da nici o armă potrivită în contra lor. Dacă noi ne-am legăna în speranţa, că cu astfel de mijloace am pute impune naţionalităţilor, şi am păşi cu pretensiuni peste pretensiuni, fără a ne pute apropia de rezultatul pe care îl ţinem în vedere, dar' pe care pe calea aceasta nu-l putem obţine, atunci am ajunge pe terenul conflictelor, şine-am îngropa în mocirla agitaţiunilor naţionalistice.”

Acestea sînt vederile tînărului conte Andrassy, în chestia naţionalităţilor. Să nu ni-se deschidă cumva drumul spre Viena, că atunci am învins, şi Maghiarii au pierdut lupta! Cetînd aceste adănci meditaţiuni politice, fie-cine va pute observa, că nu sînt ideile tînărului conte, ci ideile lui „tata”, — a celui conte Andrassy, care cu Deák, Eötvös şi alţi politicieni contemporani împreună au făcut dualismul, şi au fost înăugurat şi faţă de naţionalităţi o politică conciliantă, împărţindu-le de o tractare mai blîndă şi mai umană ca cea de astăzi. Politicieni maghiari de pe vremile acelea erau mai circumspecţi, aveau vederi largi şi se ştiau acomoda împregiurărilor. Azi, şovinismul maghiar a împins prea tare carul statului în mocirlă, din care nu poate fi scos mai mult cu ideile lui „tata”. Pe vremea lui „tata” se putea zice, că temerea de maghiarisare e o nălucă, ori poveste, — azi însă, cînd congresul didactic în perfect acord cu ministrul de instrucţiune publică, declară maghiarisarea şcolilor confesionale de un ce nefecunat de lipsă; azi, cînd un magnat de mare greutate ca Károlyi Pista vine şi declară, că în Ungaria totul trebuie să devină maghiar, pentru-că e ruşine a trăi în Ungaria şi a nu vorbi ungureşte; azi dar', a zice, că frica de maghiarisare e numai o poveste, nu însemnează alta, decît aceea, că tînărul conte Andrassy nu a ajuns mai departe cu studiarea chestiunii, decît până acolo unde se termină — notiţele rămase dela „tata”.

Să-l lăsam dar' să studieze în pace mai departe, poate că îi va succede să-şi formuleze propriile sale vederi, nu asupra fostei, ci asupra actualei politici de — maghiarisare.

REVISTA PRESEI.

Presa română.

Gazeta Transilvaniei (nr. 221) zugrăveşte la primul loc „Icoana uneltirilor bănyiste”, şi modul cum îşi va compune ministrul-president Bánffy noul său parlament: „cu listele falsificate şi cu baionetele”, scoţînd astfel din urmă o covîrşitoare majoritate guvernamentală. Zice apoi, că:

— „În acest foc n'ar fi zău nici-de cum cu sfat să se bage Români. Ei să stea la o parte şi să-şi facă datoria grupându-se în giurul steagului lor naţional şi strigînd contrariilor lor: Ale voastre dintru ale voastre!”

— (nr. 222) se ocupă cu „părerile contrariilor” despre conferinţa generală a alegătorilor români, convocată la Sibiu, şi constată, că mersul ideilor politice ce se cloceşte faţă cu noi, Români, — se dictează presei străine din cabinetul Jeszenszky, care conduce chiar şi alegerile în ţinuturile locuite de naţionalităţi. „G. T.” atrage din nou atenţiunea Românilor asupra acestor uneltiri, şi îi provoacă să vegheze şi să se apere pe ei şi pe popor în contra lor.

Dreptatea (nr. 221) reproduce din „Budapesti Hirlap” vederile „unui bărbat de stat de mare renume, care stă afară de partide”, — pe cari acesta şi-le-a exprimat din incidentul vorbirii lui Tisza Kálmán, adresată alegătorilor sei din Oradea-mare. Acest bărbat de stat a zis că: „la caz cînd monarhia austro-ungară, şi alături cu ea şi patria noastră va ajunge în crîşă, ... (maghiarii) vor răspunde: ce-mi pasă mie, ori asta, ori ala domneşte, căci nici-cînd cu mine, ci tot deauna asupra mea domneşte”, — ear' „Dreptatea” din a sa parte răspunde, că Românul nu cugetă astfel; Românul nu-şi va lăsa patria pradă duşmanilor; tocmai pentru-că a lui e de zece de veacuri şi-şi o tubeşte cu cea mai sacra iubire!”

— (Nr. 222) la primul loc, sub „titlatura” (vorba ei!) „În faţa alegătorilor” ia poziţie hotărîtă în contra conferinţei generale electorale, convocată pe 24 Octomvrie, — din motivul, că ordinaţiunile guvernului cu cari a dizolvat partidul nostru, deşi sînt ilegale, trebuiesc respectate!

Declaraţiunea Sârbilor.

Precum am pomenit ieri, declaraţiunea publicată în cele două ziare sârbesti *Zastava* şi *Branic* este absolut identică şi ca atare a eşit din sinul conferinţei comune a delegaţilor ambelor partide, ce s'a ţinut la Novi-Sad, Vineria trecută. Declaraţiunea ocupă spaţiul întreg al pag. I. în cele două ziare, dîndu-i-se înfăţişare deosebită ca la manifesturi.

Mai întîiu descrie stările şi condiţiunile făcute naţionalităţilor pe toate terenurile, astfel că naţionalităţile sînt pe deplin convinse, că „toate partidele maghiare sînt deopotrivă cuprinse de duşmănie faţă cu nemaghiarii, aşa încît aproabă toate măsurile ce se iau în contra naţionalităţilor.

„Aceasta a fost adevăratul motiv, că măreţul congres al naţionalităţilor dela 10 August 1895 din Budapesta a proclamat pasivitatea în programul său, declarînd în punctul VIII. al concluderilor sale”: (urmează respectivul punct).

Apreciînd mersul lucrurilor dela congresul naţionalităţilor încoace, declaraţiunea urmează:

„Şi în această speranţă, că cetăţenii Ungariei vor avea în anul acesta alegeri libere, şi că prin urmare şi naţionalităţile vor pute arăta dispoziţia lor adevărată, delegaţii naţionalităţilor au hotărît la conferinţa ţinută în luna Martie a. c. la Budapesta, că naţionalităţile pot să se abată, prin excepţie, dela acel punct al programului naţionalităţilor, care proclamă pasivitatea, şi că pot să iee parte la alegeri, pe baza programului lor naţional şi cu candidaţi naţionali.

„Împregiurările însă nu s'au schimbat nici dela congresul naţionalităţilor încoace; şi dacă s'au schimbat, de sigur numai spre şi mai mare daună a naţionalităţilor. Toate au rămas cum au fost: aceeaşi basă, aceleaşi prospecte pentru alegeri. Şi tocmai aceea, că împregiurările nu s'au schimbat; fiindcă lupta electorală, care ar expune pe alegătorii noştri la volnicii şi presiuni şi i-ar costa enorme jertfe, ear' în ciuda tuturor acestora lupta ar eşi fără ori-ce rezultat bun, ambele partide ale opoziţiei naţionale sîrbesti recomandă alegătorilor sârb, să se abţină cu desăvîrşire dela alegeri, nicăiri să nu scoată candidaţi şi ca toţi Sârbii să se ţină de lozinca: *Nu mergeţi la urnă!*

Vorbeşte apoi de pertractările urmate cu Ugron şi cu partidul popular, amintînd ce promisiunile făceau Sârbilor amîndouă, apoi continuă:

„Dar' n'am putut avea încredere în promisiunile acestea. Din experienţa de atîta ani în luptele electorale, opoziţia naţională sârbescă ştie, că totdeauna au fost făcute promisiuni, dar' nici-odată n'au fost împlinite; ba ce este mai mult, cînd în dieta ungară erau încă deputaţi naţionalişti, toate partidele opoziţionale au spriginit, fără deosebire, fiecare guvern maghiar, ori de câte-ori era vorba

*) Se poate iubi şi fără iubire? Şi afară de iubire sacră, ce fel de iubiri mai sînt? Cere răspuns grabnic: Culegătorul.

de a lucra şi a lupta contra naţionalităţilor nemaghiare.

„De aceea ambele fracţiuni ale opoziţiei naţionale sîrbesti consideră drept consult, de a avisa pe Sârbii să se abţină cu totul dela alegeri şi să nu voteze pentru nici un candidat al vrîunii partid maghiar...”

„Stările acestea trebuie să aducă şi pe partidele opoziţionale maghiare la convingerea, că sistemul de azi nu poate fi dobort fără concursul naţionalităţilor; ear' cînd partidele maghiare vor ajunge la această convingere, — şi trebuie în curînd să ajungă acolo, — ele vor trebui să se apropie de naţionalităţi şi încă cu totul în alt mod decum o fac azi. Aşadar' nu este decît o chestiune de timp, cînd are să sosească periodă mai sănătoasă, împregiurări normale. Ear' până-ce nu vor veni aceste împregiurări, alegătorii sârb, să rămână credincioşi principiilor programului naţionalităţilor şi să se încălzească de speranţa într'un viitor mai bun, care trebuie să vină.

„Şi tocmai spre acest scop, ca vremea aceasta să sosească cât se poate mai curînd, este de trebuinţă, ca alegătorii sârb, întotdeauna la la ori-ce ocazie să se protesteze în contra stărilor, în care se află azi. Simpatia Europei culte, care până azi sînt pe partea noastră, vor găsi intru aceasta şi mai mult razim pentru a se interesa de dreapta noastră cauză. Nu există cale mai potrivită şi mijloc mai nimerit intru aceasta, decît cînd cetăţenii unei ţări constituţionale abzie dela dreptul lor constituţional cel mai sfînt, spre a protesta şi prin aceasta contra stărilor, în cari se află.

„Alegătorii sârb, să aibă totdeauna înaintea ochilor această idee, de aceea să-şi cruce forţele şi să le păstreze pentru timpuri mai bune, convînşi fiind, că la urma urmelor totuşi principiile acestea vor birui...”

Campania electorală.

Din Lipova (Bănat) ni-se scrie, că în 12 n. e., s'a proclamat acolo Iuliu Górgy de candidat de deputat cu program guvernamental, care şi-a luat în program ca punct special, susţinerea şcolilor confesionale, dar' cu limba de propunere — maghiară. În 15 n. e. s'a proclamat apoi de candidat, tot pentru acelaşi cerc electoral, contele Zselénszky Robert, cu program apponyist. La conferinţa electorală, în care s'a făcut proclamarea acestuia din urmă, au luat parte şi Români — scrie corespondentul nostru — atît cei din localitate, cît şi cei din provincie. Din Lipova au participat protopopul Voicu Hamsa, preotul Tereziu Oprean şi alţi rădăci, ear' din provincie mulţi preoţi şi învăţători. Opincă însă a fost cam puţin, semnul, că asta e mai naţională, decît conducătorii ei. Mai avem apoi şi pe un al treilea candidat, cu numele Lázár Ernő, pentru care preotul Tereziu Oprean mai astă-iaună a colindat satele umblînd pe la colegii sei după iscalituri, cu cari să se ceară dela guvern candidarea oficioasă, a acestui avocat din Lipova, — un om altcum, care umblă cu două programe în buzunar, şi promite tot ce cer alegătorii. Contele Zselénszky, candidatul apponyist, Duminică în 18 Octomvrie şi-a desfăşurat programul, pentru-că la conferinţa în care i-s'a făcut candidarea nu a putut lua parte. În această conferinţă de candidare au luat cuvîntul următorii Români: Partenie Popovici, care a propus de candidat pe contele, — preotul Tereziu Oprean, care l'a recomandat, — şi apoi „Sentinelă” din Dreptatea, protopopul Voicu Hamsa, care l'a luat în primire cu cuvintele: „aceea-ce fac, numai din datorie cătră biserică, din simfirie şi convingere fac, ear' nu din alt motiv”. Vai şi amar — încheie corespondentul — de poporul, care are astfel de conducători!

Din partea noastră dăm faptul aşa cum ni se raportează. Ştiînd însă, că părintele protopop Voicu Hamsa face parte din membrii fondatori ai Dreptăţii, şi că e mare aderent al Dreptăţii, rugăm pe domni dela ziarul naţional din Bănat să ne spună, cum se potriveşte ţinuta fondatorului Dreptăţii, cu programul nostru naţional şi cu concludese conferenţelor naţionale, — toate susţinute, — (cel puţin la aparenţă), — şi apărute de confrăţii noştri din Timişoara. Începem a cam înţelege enigmaticul „punem biha”. Cu toate acestea:

„Dreptatea” are cuvîntul!

Din ţara lui Bánffy. Din Lăpuşul-unguresc primim ştirea, că acolo în 15 n. e. şi-a pus candidatura de deputat guvernamental Dr. Farcas János, ficiolul popii din Şic, (Român de naştere), tot acel Farcas, care la alegerile trecute a fost candidat cu program kossuthist. (E omul convingerilor, acest „lup” din poveste. R. „Trib.”). Pe la noi aşa e lătită fama — ne scrie corespondentul — că numitul domn pentru aceea şi-a

actuari: V. H. Dressenandt.

O specialitate naturală neprețuibilă

este apa minerală alcalin-acidă bicarbonată

Isvorul „Matilda” de Bodok

care după experiențele făcute s'au dovedit ca o apă medicinală prea eficientă și plăcută mai ales: la **conturbări de mistuire, maladiile stomacului, a rinichilor, a beșicii udului și ale organelor respiratoare etc.** (1789) 59—100

Borviz de primul rang

care prin limpezitatea sa rară și prin conținutul său mare în acid carbonic natural — de un gust și efect prea plăcut și binefăcător — va îndeplini chiar și pretențiunile cele mai delicate, ca cum nici o altă apă minerală.

Deposit în Sibiu, Sighișoara și Alba-Iulia:

la domnul I. B. Misselbacher sen., Cluj: Segesváry és társai, Déva: Balog Gyula, Orăștie: Németh János; în Brașov deposit propriu strada Caldărarilor nr. 68, și se poate comanda și de-a dreptul dela administrațiunea subsemnată.

Cu toată stima

Administrațiunea isvorului „MATILDA”:

Josef György,

(comit. Háromszék). Bodok. (Transilvania).

MOARTEA CLOȘANILOR

(„RATTENTOD”)

(Felix Immisch, Delitzsch)

este cel mai bun mijloc pentru stîrpirea grabnică și sigură a cloșanilor și șoarecilor.

Pentru oameni și animale de casă nu e stricăcioasă.

Se poate căpeta în pachete de 30 cr. și 60 cr. în apoteca lui Carl Müller în Sibiu („La Vulturul-negru”) și în Borgo Prund. (21.6) 5—10

La „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu, se află de vânzare:

Cea mai nouă

Carte de bucate

bucătăriei

române, franceze, germane și maghiare

cuprinzând rețetele cele mai bune pentru a pregăti în modul cel mai potrivit ori-ce fel de bucate, delicate sau beuturi gustoase.

Se vinde cu preț scăzut (dela 2 fl.) acum numai cu 1 fl. v. a. plus 10 cr. porto (20 cr. recomandată.)

Tocmai a apărut și se află de vânzare la „Tipografia”, soc. pe acțiuni în Sibiu:

CESTIUNEA NAȚIONALITĂȚILOR

ȘI
MODURILE SOLUȚIUNII SALE

ÎN
UNGARIA

DE
AUREL C. POPOVICI.

Preț 50 cr. v. a.

cu trimitere postală 55 cr. v. a.

La „Tipografia”, soc. pe acțiuni în Sibiu se află de vânzare

CARTEA DURERII

DE
EMIL BOUGAUD.

TRADUCERE DE

IACOB AFIN NICOLESCU.

Editor: Dr. E. DĂIANU.

Preț 70 cr. (cu porto postal 73 cr.)

Acasta carte a fost recomandată de către Exc. Sa Metropolitul Victor Mihály de Apșa printr'un circular special.

Două cărți folositoare

pentru țăranul român

au apărut tocmai și se află de vânzare în librăria „Tipografia”, societate pe acțiuni, Sibiu, strada Poplăcii 15:

INDREPTAR PRACTIC

ÎN

ECONOMIA RURALĂ

compus de

cel 12 preoți intermitenți în Cluj.

Preț 1 fl. v. a.

COMASĂRIILE

de
Elia Dopp.

Preț 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult.

La librăria „Tipografia”, soc. pe acțiuni în Sibiu se vînd:

Operele preotului Kneipp:

Sfaturi
asupra

sănătății copiilor sau îngrijirile

ce trebuie date copiilor bolnavi și sănătoși.

Preț 1 fl. v. a.

Precum și

CURA DE APĂ.

Cum trebuie să trăiești.

Testamentul meu și Conferențe publice.

Preț 1 fl. 50 cr.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Au ieșit de sub tipar și se află de vânzare:

Chestiunea

Română

în Roma.

Conferența

domnului

Roberto Fava.

Preț numai 20 cr.

Biblioteca lui George Barițiu.

Cele mai ieftine cărți românești!

Librăria „Tipografia”, societate pe acțiuni din Sibiu ajunse în posesiunea unei mari părți din biblioteca lăsată de neuitatul

GEORGE BARIȚIU

se află în plăcuta poziție de a oferi publicului românesc cărți prețioase cu cel mai redus preț.

„Istoria Transilvaniei”.

Marele op al regretatului nostru istoric:

„PĂRȚI ALESE DIN ISTORIA TRANSILVANIEI”,

pe 200 de ani din urmă (3 volume). Se poate procura cu preț redus. Anume:

Vol. I. broș. în loc de fl. 4.20 numai cu fl. 2.50, leg. fl. 3.30. Vol. II. broș. în loc de fl. 4.— numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80. Vol. III. broș. în loc de fl. 2.80 numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80. Opul întreg broș. în 3 vol. în loc de fl. 11.— numai cu fl. 6.50 — șese fl. și cincizeci cr. v. a., leg. fl. 8.60.

„Dicționarul unguresc-românesc”.

Broșurat în loc de fl. 2.50 costă acum numai fl. 1.50. Legat costă numai fl. 2.50.

Alte cărți rari și prețioase.

Prețuri reduse:

Dicționarul limbii române, după însărcinarea dată de societatea academică română, elaborat ca proiect de A. T. Laurian și I. C. Massimu. Colaboratori Iosif Hodoș și George Barițiu. — București 1876, opul complet numai 4 fl.

Glossariu, care cuprinde vorbe din limba română străine prin originea sau forma lor, precum și cele de origine înduioasă. Elaborat de A. T. Laurian și I. C. Massimu. București 1871, 584 pagini numai 50 cr.

Othello, novelă de Wilh. Hauf, traducere. 81 pagini numai 10 cr.

Responsabilitatea ministerială. Discursul de reîntrire al procurorului general și răspunsul prim-președintelui înaltei curți de cassatiune și de justiție la 16 August 1866 cu un apendice. București 1866, 57 pagini numai 10 cr.

Criticele „istorice” ale lui Iosif Sterca de Kerpenyes scărmanate — informațiune tipărită ca manuscris de George Barițiu. Sibiu 1892. 22 pagini 5 cr.

Două drame familiare, lectură pentru tinerimea de sexul femeiesc. Sibiu 1891. 44 pag. numai 20 cr.

Actele conferenței electorale a reprezentanților alegătorilor români din Ungaria și Transilvania, ținută în Sibiu la 1, 2 și 3 Iunie 1884. — Sibiu, 1884 84 pag. numai 20 cr.

Tesaur de Monumente istorice, atât din vechiu tipărite cât și manuscrise, cea mai mare parte străine, adunate, publicate cu prefațe și note ilustrate de A. Papiu Ilarianu. (Tomul II. și III.) București 1864 à 1 fl. 50 cr.

Două raporturi de ale acelor prefecți de legiuni românești, cari în anul 1848/9 au susținut luptele cu insurgenții unguri până la reîntrirea trupelor imperiale în Transilvania. — Sibiu 1884. 80 pagini numai 15 cr.

Opurile lui Caiu Corneliu Tacit, traduse de Gavril I. Munteanu, director și profesor, date în tipar sub auspiciile societății academice după înțetarea din viață a traducătorului (Biografia traducătorului anexată). Sibiu 1871 1 fl.

Darea de seamă asupra procesului politic de presă al dlui George Barițiu, redact. „Observatoriului”, în cestiunea colectelor pentru soldații români răniți. (Pertractarea finală din 30 Aprilie n. 1879). În loc de 25 cr. acum numai 10 cr.